

jaadanne foreligge. At fastsætte en laveste Affordpris, ville maaste dog selve de Herrer Forslagsstillere være enige i for det første ophæver Affordens Begreb, thi naar en Afford betyder, at to blive enige om, for hvilken Betaling et bestemt angivet Arbejde skal udføres, og hvor altsaa den Part, som vil overtage Affordarbejdet i Genhold til sin Indsigt og sit tekniske Kendskab til det Arbejde, som Talen er om, gør et Tilbud om den Pris, for hvilken han vil overtage Arbejdet, saa vil det dog være et aldeles urimeligt Forlangende, at Staten og Kommunen skulle være i Besiddelse af en saadan Kundskab, at de endog i Vicitationsskonditionerne forud skulde kunne fastsætte den laveste Pris, til hvilken der maa overtages Affordarbejde. De kunne jo ikke en Gang vide, om der overhovedet bliver noget Affordarbejde, og hvad det i saa Fald kommer til at gælde, thi dette er en Sag, der staar fuldstændig ubestemt i det Njeblik, Vicitationen bliver udbudt. Men ogsaa med Hensyn til den almindelige Arbejdsloen, „gængse Dagloen“, maa man dog virkelig sige, at om der end gives Arbejdsudgifter, hvor det kunde tænkes muligt, at Staten eller Kommunen har saa megen Indsigt i det Arbejdes Beskaffenhed, som fordrer — jeg vil sige ved meget ensartede Arbejder, f. Eks. Venerance af saa og saa mange Tusind Uniformsfrakker eller ved almindeligt Jordarbejde — at den kunde opstille den bestemte Pris som den forlangte, at Arbejderen i det mindste fik, saa maa man dog være enig i, at der især for Staten og for Kommunerne gives en Mængde andre Arbejder af en saa kompliceret Beskaffenhed, at en saadan Forbring til Vicitationssvilkaarene vilde være absolut uopfyldelig. Og Lovforslaget indskrænker jo ingenlunde Forpligtelsen til at angive disse Betingelser om Lønnen for disse mere ligefremme Slags Arbejder. Lad os tænke os Opførelse af et Museum eller af den Arkivbygning, der blev nævnt nylig. Der er jo Bygningsarbejdere af alle Slags, Snektere, Murere, Tømrere, Jordarbejdere Stifterdækkere, ja sikkert, mange flere end dem, jeg nævner her. Inden for disse Grupper af Arbejdere er der atter forskjellige Slags Arbejdere, Lærlinge, Haandlangere, Svende, Murpolerere, Forbundtere, hele den lange Række, og atter inden for dem er der Arbejdere af forskellig Dygtighed, som vist ikke alle vilde synes godt om at blive lagte paa denne Prokrustes seng, hvor den Dygtighed, der ragede ud over de andre, uden videre blev skaaret af ved Lønberegningen. Men dog forlanger man, at Stat og Kommune skulle fastsætte

forud, endog i Vicitationsbetingelserne, hvad der mindst skal betales til hver enkelt af disse forskellige Personer saa vel i Dagloen som i mulig Afford. Det er jo en absolut Umulighed at gøre det, og dog skal det gøres under Strafsansvar for Fastsættelsens Rigtighed! Der staar nemlig i § 3, at Sager, der angaa Overtrædelser af denne Lov, skulle behandles som offentlige Politisager; naar altsaa Staten ifølge § 1 har Forpligtelsen til Fastsættelsen og undlader at opfylde den tilfredsstillende, saa overtræder den Loven og skal for den offentlige Politiret, det kan der ikke være Tvivl om.

Hvad angaaer det næste Punkt i § 1, nemlig om Arbejdstiden, vil jeg sige, at naar det fra den ærede Forslagsstiller forrige Aar her i Salen blev udtalt, at der ikke fandtes Arbejdere, der arbejdede i mere end 10 Timer, vilde det, forekommer det mig, have været rimeligere, om man havde undladt i dette Lovforslag at bringe disse 10 Timer ind, fordi man derved vilde have undgaet ved denne, som den jo kaldes, „lille“ Lov at stille Tingen over for Spørgsmaalet om en lovbestemt Begrænsning af den voksne mandlige Arbejders Arbejdstid. Det er nemlig et Spørgsmaal, som netop ikke har foreligget i dette Ting, og som vi altsaa ikke have taget nogen Stilling til, og det er et Spørgsmaal af en overordentlig stor Rækkevidde. Naar det saa indrømmes, at der ikke er nogen, der arbejder mere end 10 Timer, ved jeg ikke, hvorfor det skal fastsættes ved Lov, at der normalt ikke maa arbejdes ud over 10 Timer. Jeg kan ikke se, at det er nogen Tilfredsstillelse for den Arbejder, som ved egne Kræfter og egen Organisation har fastsat sin Arbejdstid til 10 Timer og maaste mindre, at det skal være ham forbudt ved Lov at arbejde i mere end 10 Timer. Det er vel af Princip, at man skal ind paa den Ting, men jeg tror ikke, det er ad den Vej, at man vil naa til en Afgørelse af dette store Spørgsmaal, som virkelig kræver en særlig Behandling. I øvrigt, hvis man skal have en Beskyttelseslov for Arbejdere, og det er det, der forlanges gennem Bestemmelsen om de 10 Timers Arbejdstid, paa samme Maade som for Børn og unge Mennesker, saa vil det vistnok ogsaa blive nødvendigt, at saa et Arbejdstilsyn med, at disse 10 Timers Arbejdstid overholdes, jaaledes som man har det i de enkelte Lande, hvor der er fastsat en Maximalarbejdstid for voksne mandlige Arbejdere, i Mod sætning til vort Land. Det vil altsaa sige: der mangler Kontrolbestemmelser med Hensyn til, at Arbejdstiden